

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

1 март 2016 година *

„Обжалване — Ограничителни мерки срещу Ислямска република Иран — Списък на лицата и образуванията, чиито финансови средства и икономически ресурси са замразени — Регламент за изпълнение (ЕС) № 945/2012 — Правно основание — Критерий, изведен от материалната, логистична или финансова подкрепа на правителството на Иран“

По дело C-440/14 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 23 септември 2014 г.,

National Iranian Oil Company, установена в Техеран (Иран), за която се явява J.-M. Thouvenin, адвокат,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват M. Bishop и V. Piessevaux, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

Европейска комисия, за която се явяват A. Aresu, D. Gauci и L. Gussetti, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

въстъпила страна в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: K. Lenaerts, председател, A. Tizzano, заместник-председател, R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, D. Šváby, F. Biltgen и C. Lycourgos, председатели на състави, A. Rosas (докладчик), E. Juhász, J. Malenovský, M. Safjan, M. Berger и S. Rodin, съдии,

генерален адвокат: P. Cruz Villalón,

секретар: M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 28 април 2015 г.,

* Език на производството: френски.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 3 септември 2015 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 С жалбата си National Iranian Oil Company (наричана по-нататък „НИОС“) иска да се отмени решението на Общия съд на Европейския съюз от 16 юли 2014 г., National Iranian Oil Company/Съвет (Т-578/12, EU:T:2014:678, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което същият е отхвърлил жалбата ѝ за отмяна, от една страна, на Решение 2012/635/ОВППС на Съвета от 15 октомври 2012 година за изменение на Решение 2010/413/ОВППС относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 282, стр. 58, наричано по-нататък „спорното решение“) и от друга, на Регламент за изпълнение (ЕС) № 945/2012 на Съвета от 15 октомври 2012 година за прилагане на Регламент (ЕС) № 267/2012 относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 282, стр. 16, наричан по-нататък „спорният регламент“) — в частта, в която тези актове се отнасят до НИОС.

Обстоятелства, предхождащи спора

- 2 В обжалваното съдебно решение Общият съд припомня обстоятелствата, предхождащи спора, по следния начин:
 - „3 На 9 юни 2010 г. Съветът за сигурност на Организацията на обединените нации (наричан по-нататък „Съветът за сигурност“) приема Резолюция 1929 (2010) (наричана по-нататък „Резолюция 1929“), предназначена да разшири обхвата на ограничителните мерки, наложени с Резолюция 1737 (2006), Резолюция 1747 (2007) и Резолюция 1803 (2008) на Съвета за сигурност, и да въведе допълнителни ограничителни мерки срещу Ислямска република Иран.
 - 4 На 17 юни 2010 г. Европейският съвет подчертава все по-дълбоката си загриженост относно иранската ядрена програма и приветства приемането на Резолюция 1929. Като припомня декларацията си от 11 декември 2009 г., Европейският съвет приканва Съвета на Европейския съюз да приеме мерки за изпълнение на мерките, предвидени в Резолюция 1929, както и съпътстващи мерки, за да подпомогне разрешаването чрез преговори на всички нерешени въпроси, свързани с разработването от Ислямска република Иран на чувствителни технологии за нейната ядрена и ракетна програма. Тези мерки е следвало да бъдат насочени към областите на търговията, финансовия сектор, иранския транспортен сектор, ключовите сектори на петролната и газовата промишленост и към допълнителни цели, по-специално Ислямската революционна гвардия.
 - 5 На 26 юли 2010 г. Съветът приема Решение 2010/413/ОВППС относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140/ОВППС (ОВ L 195, стр. 39), в приложение II от което са изброени лицата и образуванията — различни от посочените от Съвета за сигурност или от създадения с Резолюция 1737 (2006) комитет по санкциите, които са споменати в приложение I — активите на които се замразяват. В съображение 22 от решението се посочва Резолюция 1929 и се отбелязва потенциалната връзка между приходите на Иран от неговия енергиен сектор и финансирането на неговите чувствителни ядрени дейности, свързани с разпространението на ядрени оръжия.

- 6 На 23 януари 2012 г. Съветът приема Решение 2012/35/ОВППС за изменение на Решение 2010/413/ОВППС (ОВ L 19, стр. 22). Съгласно съображение 13 от това решение ограниченията по отношение на достъпа до финансови средства и икономически ресурси и замразяването им следва да се прилагат за допълнителни лица и образувания, които подпомагат правителството на Иран, с което му дават възможност да продължава чувствителни ядрени дейности, свързани с разпространението на ядрено оръжие, или за разработването на носители на ядрено оръжие, по-специално лица и образувания, предоставящи финансова, логистична или материална подкрепа на правителството на Иран.
- 7 С член 1, параграф 7, буква а), подточка ii) от Решение 2012/35 се добавя следната точка в член 20, параграф 1 от Решение 2010/413, която предвижда замразяване на финансовите средства на следните лица и образувания:
- „в) други лица и образувания, които не са обхванати от приложение I, предоставящи подкрепа на правителството на Иран, както и свързани с тях лица и образувания, изброени в приложение II.“
- 8 Вследствие на това в рамките на Договора за функционирането на ЕС на 23 март 2012 г. Съветът приема Регламент (ЕС) № 267/2012 относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕС) № 961/2010 (ОВ L 88, стр. 1). За да приведе в действие член 1, параграф 7, буква а), подточка ii) от Решение 2012/35, член 23, параграф 2 от този регламент предвижда замразяване на финансовите средства на упоменатите в приложение IX лица, образувания и органи, които са определени като:
- „г) други лица, образувания или структури, които предоставят подкрепа, например материална, логистична или финансова подкрепа, на правителството на Иран, както и лица и образувания, свързани с тях.“
- 9 На 15 октомври 2012 г. Съветът приема [спорното] решение. Съгласно съображение 16 от това решение, в съдържащия се в приложение II към Решение 2010/413 списък с имената на лицата и образуванията, които подлежат на ограничителни мерки, следва да бъдат включени имената на допълнителни лица и образувания, по-специално ирански държавни образувания, ангажирани в петролния и газовия сектор, тъй като те осигуряват значителни доходи за иранското правителство.
- 10 Член 1, параграф 8, буква а) от [спорното] решение изменя член 20, параграф 1, буква в) от Решение 2010/413, който вече предвижда, че обект на ограничителни мерки са:
- „в) други лица и образувания, които не са обхванати от Приложение I, които оказват подкрепа на правителството на Иран и образувания, притежавани или контролирани от тях или лица и образувания, свързани с тях, както са посочени в Приложение II“.
- 11 С член 2 от [спорното] решение фирмата на жалбоподателя е включена в таблица I от приложение II към Решение 2010/413, съдържащо списъка с „Лица[та] и образувания[та], участващи в дейности, свързани с ядрени или балистични ракети, и лица[та] и образувания[та], подкрепящи правителството на Иран“.
- 12 Съответно на същия ден Съветът приема [спорния] регламент. Член 1 от [спорния] регламент включва фирмата на жалбоподателя в таблицата в приложение IX към Регламент № 267/2012, съдържаща списъка на „Лица[та] и образувания[та], участващи в ядрени дейности и в дейности, свързани с балистични ракети, и лица[та] и образувания[та], оказващи подкрепа на правителството на Иран“.

13 Решението и [спорният] регламент включват фирмата на жалбоподателя в разглежданите списъци със следните мотиви:

„Образование, собственост на държавата и управлявано от нея, което предоставя финансови ресурси на иранското правителство. Председател на управителния съвет на НАОС е министърът на петрола. Генерален директор на НАОС е заместник-министърът на петрола“.

3 Към тези изложени от Общия съд обстоятелства, предхождащи спора, следва да се споменат и членове 45 и 46 от Регламент № 267/2012, съгласно които:

„Член 45

Комисията:

- a) изменя приложение II въз основа на решения, взети от Съвета за сигурност [...] или от Комитета по санкциите или въз основа на информация, предоставена от държавите членки;
- b) изменя приложение III, IV, V, VI, VII и X въз основа на информация, предоставена от държавите членки.

Член 46

1. Когато Съветът за сигурност [...] или Комитетът по санкциите включи в списъка физическо или юридическо лице, образование или орган, Съветът включва това физическо или юридическо лице, образование или орган в приложение VIII.
 2. Когато Съветът реши да подложи физическо или юридическо лице, образование или орган на мерките, посочени в член 23, параграфи 2 и 3, той изменя съответно приложение IX.
 3. Съветът съобщава решението си на физическото или юридическото лице, образованието или органа, посочен(о) в параграф 1 или 2, включително основанията за включването му в списъка, като това се прави пряко, ако адресът е известен, или чрез публикуване на известие, за да се предостави възможност на физическото или юридическото лице, образованието или органа да представи възражения.
 4. Когато има внесени възражения или когато има представени нови съществени доказателства, Съветът преразглежда решението си и уведомява физическото или юридическото лице, образованието или органа за това.
 5. Когато ООН реши да извади от списъка физическо или юридическо лице, образование или орган или да измени идентификационните данни на включено в списъка физическо или юридическо лице, образование или орган, Съветът изменя съответно приложение VIII.
 6. Списъкът в приложение IX се преразглежда редовно и поне веднъж на всеки 12 месеца“.
- 4 Приложения II—VII от Регламент № 267/2012 съдържат списъци на стоките, технологиите, оборудването или металите, визирани от разпоредбите на този регламент. В приложение X от него се съдържат визираните в различни разпоредби от същия регламент препратки към уебсайтовете за информация относно компетентните органи, както и адрес за уведомяване на Комисията.
- 5 Приложение VIII от Регламент № 267/2012 включва списък на лицата и образованията, посочени в член 23, параграф 1 от цитирания регламент, а приложение IX от него — списъка на лицата и образованията, посочени в член 23, параграф 2 от посочения регламент.

- 6 На 27 декември 2012 г. НИОС подава жалба за отмяна както на спорното решение, така и на спорния регламент.

Обжалваното съдебно решение

- 7 В подкрепа на жалбата си НИОС излага шест основания. Първото — нарушение на член 296 ДФЕС, тъй като спорният регламент не уточнил правното основание, на което е приет. Второто — липса на подходящо правно основание на спорния регламент. Третото — незаконосъобразност на член 23, параграф 2, буква г) от Регламент № 267/2012, както и на член 20, параграф 2, буква в) от Решение 2010/413, изменено със спорното решение. Четвъртото — грешки при прилагане на правото, фактическа грешка и грешка в преценката. Петото — нарушение на задължението за мотивиране, на правото на защита, на принципа на добра администрация и на правото на ефективна съдебна защита. Шестото — нарушение на принципа на пропорционалност и на правото на собственост.
- 8 Общият съд отхвърля всяко от тези основания, а отгук и изцяло жалбата.

Искания на страните

- 9 НИОС иска от Съда:
- да отмени обжалваното съдебно решение,
 - да уважи исканията ѝ, изложени пред Общия съд, и
 - да осъди Съвета да заплати съдебните разноски в производствата пред двете инстанции.
- 10 Съветът иска от Съда:
- да отхвърли жалбата изцяло като неоснователна и
 - да осъди НИОС да заплати съдебните разноски.
- 11 Комисията иска от Съда:
- да отхвърли жалбата и
 - да осъди НИОС да заплати съдебните разноски.

По жалбата пред Съда

- 12 НИОС излага шест основания в подкрепа на жалбата си.

По първото основание — неизпълнение на задължението за мотивиране на спорния регламент

Доводи на страните

- 13 С първото си основание НИОС изтъква, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, отхвърляйки твърдението за липса на мотиви на спорния регламент, изведена от неупоменаването на правното основание на същия регламент. В тази насока НИОС оспорва

точка 43 от обжалваното съдебно решение, където Общият съд е постановил, че, „[Д]околкото така член 46, параграф 2 от Регламент № 267/2012 предоставя изрично компетентност на Съвета да приведе в действие член 23, параграфи 2 и 3 от същия регламент, следователно в преамбюла на [спорния] регламент ясно се посочва правното основание, което оправомощава Съвета да приеме ограничителни мерки по отношение на лице или образувание като взетите спрямо жалбоподателя“.

- 14 НІОС поддържа, като се позовава на точка 39 от решение Комисия/Съвет (C-370/07, EU:C:2009:590), че съгласно практиката на Съда всеки акт, който има за цел да породи правни последици, черпи задължителната си сила от разпоредба на правото на Съюза, която трябва да бъде изрично посочена като правно основание и която предписва правната форма, която трябва да има актът. Изразите „[к]огато Съветът реши“ и „той изменя [...] приложение IX“, фигуриращи в член 46, параграф 2 от Регламент № 267/2012, обаче по никакъв начин не посочвали правната форма на акта, който трябва да бъде приет, така че тази разпоредба нямало как да е правното основание на акта за изменение на приложение IX от въпросния регламент, съдържащо списъка на физическите или юридическите лица, образуванията или органите, визирани в член 23, параграфи 2 и 3 от цитирания регламент.
- 15 Съветът оспорва доводите на НІОС.

Съображения на Съда

- 16 С първото си основание НІОС поддържа, че при отхвърлянето на твърдението за липса на мотиви на спорния регламент Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, тъй като в точка 43 от обжалваното съдебно решение е постановил, че в преамбюла на спорния регламент ясно се посочва правното основание, на което последният е бил приет, макар разпоредбата, упомената като правно основание, да не посочва правната форма на акта, който трябва да бъде приет.
- 17 В тази насока като начало следва да се подчертае, че — както е отбелязал Общият съд в точки 42 и 43 от обжалваното съдебно решение — в преамбюла на спорния регламент изрично се посочва член 46, параграф 2 от Регламент № 267/2012 като правно основание, което оправомощава Съвета да приеме ограничителни мерки като наложената на НІОС.
- 18 По отношение на правната форма на акта, който трябва да бъде приет, следва да се отбележи, че тя не е непременно изисквана при посочването на правното основание на този акт. Както правилно изтъква Съветът, редица разпоредби на Договорите, които представляват правно основание, не споменават формата на правните актове, които могат да бъдат приети. Впрочем член 296 ДФЕС, съгласно който, „[к]огато Договорите не предвиждат вида акт, който следва да се приеме, институциите решават това за всеки отделен случай при зачитане на приложимите процедури и принципа на пропорционалност“, изрично предвижда възможността разпоредбите на Договора за функционирането на ЕС да не уточняват формата на актовете, които могат да бъдат приети.
- 19 От изложеното следва, че след като в преамбюла на спорния регламент ясно се посочва правното основание, което оправомощава Съвета да приеме ограничителни мерки спрямо дадено лице или образувание, а именно член 46, параграф 2 от Регламент № 267/2012, не е било необходимо — обратно на поддържаното от НІОС — в тази разпоредба да се посочи правната форма на актовете, които Съветът може да приеме въз основа на нея, за да бъде позоваването на въпросната разпоредба достатъчен мотив на правното основание на спорния регламент. Следователно в това отношение Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото.

- 20 Ето защо неоснователното твърдение, че първото основание на жалбата е налице, трябва да бъде отхвърлено.

По основания от второ до пето — липса на правно основание на спорния регламент

Доводи на страните

- 21 С второто си основание НИОС по същество поддържа, че правното основание на спорния регламент трябвало да бъде член 215 ДФЕС. С основания от трето до пето тя субсидиарно твърди — ако бъде постановено, че въз основа на член 291, параграф 2 ДФЕС могат да бъдат приемани индивидуални ограничителни мерки — че необходимите съгласно тази разпоредба условия не били изпълнени, за да може член 46, параграф 2 от Регламент № 267/2012 да бъде правното основание на спорния регламент.
- 22 С второто си основание НИОС оспорва точки 54 и 55 от обжалваното съдебно решение, както и извода на Общия съд в точка 56 от него, че в настоящия случай Съветът не е бил длъжен да следва процедурата по член 215, параграф 1 ДФЕС, за да приеме индивидуалните мерки по замразяване на финансови средства, а е имал право, в съответствие с предвиденото в член 291, параграф 2 ДФЕС, да си предостави правомощия с цел да приведе в действие член 23, параграфи 2 и 3 от Регламент № 267/2012.
- 23 С първата част от второто основание НИОС — като се основава на точка 65 от решение Парламент/Съвет (C-130/10, EU:C:2012:472), съгласно която член 215, параграф 2 ДФЕС е предназначен да бъде правното основание на приеманите от Съюза ограничителни мерки — изтъква, че тази разпоредба представлява единственото възможно правно основание за приемането на индивидуални ограничителни мерки, защото указвала процедурата за приемане на актовете, с които се налагат такива мерки. Това било единственото правно основание, предвидено в дял IV, отнасящ се до ограничителните мерки, от част пета от Договора за функционирането на ЕС. За сметка на това член 291, параграф 2 ДФЕС се намирал в част шеста от посочения договор, където били залегнали общи правила, които не били предназначени да дерогират специалните правила, фигуриращи в дял IV от цитираната част пета.
- 24 С втората част от същото основание НИОС — като се основава на точка 48 от решение Парламент/Съвет (C-130/10, EU:C:2012:472), съгласно която предвидените в членове 75 ДФЕС и 215 ДФЕС процедури са несъвместими — твърди, че същото се отнася за процедурите, предвидени в член 215 ДФЕС и в член 291, параграф 2 ДФЕС. Колкото до последната разпоредба, тя не уточнявала процедурата за приемане на актовете, така че не можела да замести член 215 ДФЕС. Във всеки случай, ако се приемело, че тези две разпоредби на Договора за функционирането на ЕС са взаимозаменяеми, оттук щели да произтекат два различни режима на приемане на ограничителни мерки, което щяло да доведе до неравнопоставеност на засегнатите от такива мерки лица, а това щяло да бъде в разрез с принципа на равно третиране, залегнал в член 20 от Хартата на основните права на Европейския съюз.
- 25 С третата част от второто си основание НИОС изтъква, на първо място, че член 291, параграф 2 ДФЕС, доколкото предвижда изключение от прогласената в член 291, параграф 1 ДФЕС принципна компетентност на държавите членки, трябва да се тълкува стеснително. Съгласно член 291, параграф 2 ДФЕС съответните актове на Съюза трябвало да са необходими за създаването на еднакви условия за изпълнение на правно обвързващи актове, какъвто не бил настоящият случай, защото член 215, параграф 2 ДФЕС допускал да се приемат изпълнителни мерки. На второ място, НИОС оспорва тезата на Общия съд в точка 55 от обжалваното съдебно решение, че процедурата по член 215, параграф 1 ДФЕС може да се окаже неподходяща за целите на приемането просто на изпълнителни мерки, при положение че член 291, параграф 2

ДФЕС отразявал волята на съставителите на Договора за функционирането на ЕС да предвидят по-ефективна процедура по изпълнение, съобразена с вида на мярката, която следва да бъде изпълнена, и с капацитета за действие на всяка институция. Според НИОС направените в това отношение субективни преценки на Общия съд не могат да обосноват прибягването до член 291, параграф 2 ДФЕС.

- 26 С третото си основание НИОС критикува точки 74—83 от обжалваното съдебно решение и извода на Общия съд, че Съветът надлежно е обосновал прибягването до тази процедура, представляваща дерогация.
- 27 С първата част от това основание НИОС припомня двете хипотези, упоменати в член 291, параграф 2 ДФЕС, съгласно които „[к]огато са необходими еднакви условия за изпълнение на правно обвързващите актове на Съюза, тези актове предоставят изпълнителни правомощия на Комисията, или, в някои специфични и надлежно обосновани случаи, както и в случаите, предвидени в членове 24 и 26 от Договора за [ЕС], на Съвета“. В настоящия случай не се твърдяло, че Регламент № 267/2012 е свързан с членове 24 ДЕС и 26 ДЕС и че също така Решение 2012/35 е прието въз основа на член 29 ДЕС. НИОС се позовава на втората от тези хипотези и на необходимостта надлежно да се обоснове наличието на специфичен случай. В тази насока тя отрича приложимостта на съдебната практика относно мотивирането на актовете, припомнена от Общия съд в точки 74—76 от обжалваното съдебно решение. Според НИОС Общият съд неправилно е приел за „надлежно обоснована“ причина за прибягването до член 291, параграф 2 ДФЕС, която в точка 77 от същото решение не била изрично обявена, в точка 80 от него била посочена „сбито, но разбираемо“, или пък „достатъчно разбираемо“, в точка 82 от него.
- 28 С втората част от третото си основание НИОС оспорва точки 78 и 79 от обжалваното съдебно решение, където Общият съд тълкува съображение 28 от Регламент № 267/2012 и член 23, параграф 2 от него в смисъл, че дават основание ограничителните мерки да попадат в обхвата на изпълнителното правомощие на Съвета, в съответствие с член 291, параграф 2 ДФЕС. Според жалбоподателя тези разпоредби по никакъв начин не предлагат такава обосновка.
- 29 С четвъртото си основание НИОС поддържа, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, доколкото в точка 86 от обжалваното съдебно решение приел, че член 46, параграф 2 от Регламент № 267/2012 запазва за Съвета правомощието да изпълнява разпоредбите на член 23, параграфи 2 и 3 от цитирания регламент, което било достатъчно, за да е изпълнено задължението за мотивиране, що се отнася до упоменаването на правното основание на тази разпоредба — основание, което представлявал член 291, параграф 2 ДФЕС. Жалбоподателят твърди, че в член 46, параграф 2 от Регламент № 267/2012 изобщо няма препращане към член 291, параграф 2 ДФЕС, нито пък е споменат терминът „изпълнение“. Следователно тази разпоредба от споменатия регламент препращала към решение на Съвета, в приложение на член 215, параграф 2 ДФЕС.
- 30 С петото си основание НИОС твърди, че в точка 87 от обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, тъй като приел, че Съветът не е нарушил задължението за мотивиране с пропускане си да спомене член 291, параграф 2 ДФЕС в преамбюла на Регламент № 267/2012.
- 31 Съветът оспорва доводите на НИОС.
- 32 Според Комисията член 215 ДФЕС е подходящото правно основание.

Съображения на Съда

- 33 Следва да се припомни, че съгласно член 215, параграф 2 ДФЕС „[к]огато решение, прието съгласно глава 2 на дял V от Договора за Европейския съюз, предвижда това, Съветът може да приеме, съгласно процедурата, посочена в параграф 1, ограничителни мерки по отношение на физически или юридически лица, недържавни групи или образувания“. Член 215, параграф 1 ДФЕС предвижда процедура, съгласно която Съветът се произнася с квалифицирано мнозинство, по съвместно предложение на върховния представител на Съюза по въпросите на външните работи и политиката на сигурност и на Комисията, и информира Европейския парламент за решението си.
- 34 Както отбелязва Общият съд в точка 54 от обжалваното съдебно решение, от самия текст на член 215 ДФЕС следва, че тази разпоредба не е пречка регламент, приет въз основа на нея, да предоставя изпълнителни правомощия на Комисията или на Съвета при условията, определени в член 291, параграф 2 ДФЕС, когато са необходими еднакви условия за изпълнение на някои ограничителни мерки, предвидени с този регламент. По-специално от член 215, параграф 2 ДФЕС не следва, че индивидуалните ограничителни мерки, наложени на физически или юридически лица, недържавни групи или образувания, трябва непременно да се приемат съгласно процедурата по член 215, параграф 1 ДФЕС и не могат да бъдат приети въз основа на член 291, параграф 2 ДФЕС.
- 35 Впрочем няма разпоредба на Договора за функционирането на ЕС, която да предвижда, че част шеста от него, предмет на която са институционалните и финансовите разпоредби, не е приложима в материята на ограничителните мерки. Ето защо прибягването до член 291, параграф 2 ДФЕС, съгласно който, „[к]огато са необходими еднакви условия за изпълнение на правно обвързващите актове на Съюза, тези актове предоставят изпълнителни правомощия на Комисията, или, в някои специфични и надлежно обосновани случаи, както и в случаите, предвидени в членове 24 и 26 от Договора за Европейския съюз, на Съвета“, не е изключено, стига да са изпълнени условията, предвидени в тази разпоредба.
- 36 По отношение на споменатата разпоредба следва да се добави, че съгласно практиката на Съда понятието „изпълнение“ включва както изготвянето на правила за прилагане, така и прилагането на правила към конкретни случаи чрез индивидуални актове (решение Комисия/Съвет, 16/88, EU:C:1989:397, т. 11).
- 37 С оглед на тези насоки в настоящия случай следва да се отбележи, че Регламент № 267/2012, член 46, параграф 2 от който е послужил като основа за приемането на спорния регламент, е бил приет с цел да се предприемат необходимите последващи действия, в рамките на Договора за функционирането на ЕС, във връзка с Решение 2012/35 за изменение на Решение 2010/413 относно ограничителните мерки спрямо лицата или образуванията, индивидуализирани в приложения I и II от последното решение.
- 38 Регламент № 267/2012, който е правно обвързващ акт по смисъла на член 291, параграф 2 ДФЕС, прогласява общите критерии, от които трябва да се ръководи включването на лица или образувания в някой от списъците по приложения VIII и IX от споменатия регламент — лица или образувания, на които трябва да бъдат наложени ограничителни мерки, като се отчитат измененията, внесени с Решение 2012/35 във фигуриращите в Решение 2010/413 общи критерии за включване — изменения, които в частност се изразяват в добавянето на критерия относно предоставянето на подкрепа на правителството на Иран.
- 39 Във връзка с това поради включването на НИОС със спорното решение в списъка, намиращ се в приложение II към Решение 2010/413, със спорния регламент се пристъпва, в рамките на Договора за функционирането на ЕС, към включването на това образувание в списъка по приложение IX към Регламент № 267/2012, с уточнението — както правилно отбелязва Общият

съд в точка 132 от обжалваното съдебно решение, без НИОС да е критикувала последната точка в жалбата си — че последното включване вече е можело да намери основа в посочения по-горе критерий, изведен от предоставянето на подкрепа на правителството на Иран, независимо от направеното впоследствие изменение в общите критерии за включване, фигуриращи в Регламент № 267/2012, след изменението, внесено със спорното решение в упоменатите в Решение 2010/413 общи критерии.

- 40 Така със спорния регламент общият критерий за включване, изведен от предоставянето на подкрепа на правителството на Иран, се прилага конкретно спрямо НИОС и с този регламент се цели да се гарантира, в рамките на Договора за функционирането на ЕС, че наложените на НИОС ограничителни мерки, продиктувани от положението в Иран, ще бъдат изпълнени по еднакъв начин в целия Европейски съюз.
- 41 Следователно Общият съд правилно е приел в точка 56 от обжалваното съдебно решение, че в настоящия случай е можело да се прибегне до изпълнително правомощие, основано на член 291, параграф 2 ДФЕС.
- 42 Ето защо твърденията, че първата и третата част от второто основание на жалбата са налице, са неоснователни.
- 43 Колкото до останалите доводи на НИОС, развити в рамките на втората част от второто основание, налага се изводът, от една страна, че точка 48 от решение Парламент/Съвет (C-130/10, EU:C:2012:472) е ирелевантна в настоящия случай, тъй като цитираното решение засяга съответното приложно поле на членове 75 ДФЕС и 215 ДФЕС, а не както в настоящия случай, на членове 215 ДФЕС и 291, параграф 2 ДФЕС.
- 44 От друга страна, за твърдяното нарушение на принципа на равно третиране, което следвало от разликата в режимите на приемане на ограничителни мерки според това дали дадено лице се посочва с разпореда, основана на член 215, параграф 2 ДФЕС, или с приет на основание член 291, параграф 2 ДФЕС регламент за изпълнение, следва да се отбележи, че с оглед на значителното си негативно въздействие върху свободите и основните права на съответното лице или образувание (вж. в този смисъл решения Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, C-402/05 P и C-415/05 P, EU:C:2008:461, т. 358 и Комисия и др./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 132) всяко включване в списък на лица или образувания, визирани от ограничителни мерки, независимо дали е основано на член 215 ДФЕС или на член 291, параграф 2 ДФЕС, дава на това лице или образувание — доколкото по отношение на него се оприличава на индивидуално решение — достъп до съда на Съюза съгласно член 263, четвърта алинея ДФЕС (вж. в този смисъл решение Gbagbo и др./Съвет, C-478/11 P—C-482/11 P, EU:C:2013:258, т. 57), за да се провери по-специално дали това индивидуално решение е съобразено с общите критерии за включване, залегнали в основния акт.
- 45 Съществуващата разлика между процедурата по член 215 ДФЕС и тази по член 291, параграф 2 ДФЕС отговаря на желанието на базата на обективни критерии да се провежда разграничение между основния акт и даден акт за изпълнение в областта на ограничителните мерки. В този контекст изискването, предвидено в член 215, параграф 1 ДФЕС, за съвместно предложение на върховния представител на Съюза по въпросите на външните работи и политиката на сигурност и на Комисията, е условие, неразривно свързано с предвидената в тази разпореда процедура, а не процедурна гаранция, която би трябвало да бъде призната по принцип на всяко лице или образувание, обект на включване в списък относно ограничителни мерки, на каквото и да било основание. Ето защо фактът, че при упражняването на изпълнително правомощие, основано на член 291, параграф 2 ДФЕС, приемането на ограничителни мерки не е — обратно

на случая при процедурата по член 215, параграф 1 ДФЕС — обвързано с представянето на такова съвместно предложение, не бива да се разглежда като нарушение на принципа на равно третиране при включването в такъв списък.

- 46 Следователно твърдението, че втората част от второто основание е налице, е неоснователно. Ето защо това основание трябва да бъде отхвърлено изцяло.
- 47 При разглеждането на основания от трето до пето следва да се провери дали приемането на спорния регламент попада в обхвата на някоя от категориите случаи, за които Съветът може да си запази правомощие за изпълнението на правно обвързващ акт съгласно член 291, параграф 2 ДФЕС.
- 48 Видно от точка 59 от обжалваното съдебно решение, за да обоснове изпълнителното правомощие, което си е запазил в член 46, параграф 2 от Регламент № 267/2012, Съветът е изходил изключително от факта, че настоящият казус е „специфичен и надлежно обоснован случай“. Той изобщо не е споменал наличието на случай, предвиден в членове 24 ДЕС и 26 ДЕС.
- 49 Колкото до визираната в член 291, параграф 2 ДФЕС хипотеза на изпълнителното правомощие, което Съветът може да си запази в „специфични и надлежно обосновани случаи“, следва да се припомни, че Съдът е тълкувал член 145, трето тире от Договора за ЕИО, който съответства на член 291, параграф 2 ДФЕС, в смисъл, че Съветът е длъжен да мотивира подробно решението, с което си запазва възможността да упражнява изпълнителни правомощия (решение Комисия/Съвет, 16/88, EU:C:1989:397, т. 10).
- 50 Член 202, трето тире ЕО, който заменя член 145, трето тире от Договора за ЕО, е тълкуван и в решения Комисия/Съвет (C-257/01, EU:C:2005:25, т. 51) и Парламент/Съвет (C-133/06, EU:C:2008:257, т. 47), където Съдът е уточнил, че Съветът е длъжен надлежно, в зависимост от естеството и от съдържанието на основния акт, който следва да бъде приложен или изменен, да обоснове изключенията от правилото, че когато в системата на посочения договор е необходимо на общностно равнище да се приемат мерки за изпълнение на основен акт, по правило Комисията е тази, която трябва да упражни това правомощие.
- 51 В настоящия случай се налага изводът, че с член 45 от Регламент № 267/2012 Съветът е предоставил широки правомощия на Комисията, предмет на които е по-специално изменянето на приложения II—VII към този регламент, където се съдържат списъците на стоките, технологиите, оборудването или металите, визирани от разпоредбите на същия регламент. С член 46 от Регламент № 267/2012 пък Съветът си е запазил правомощието да изменя приложения VIII и IX към този регламент, т.е. списъците на физическите или юридическите лица, образуванията или органите, включени — що се отнася до приложение VIII — след посочване от Съвета за сигурност, и — що се отнася до приложение IX — въз основа на ограничителна мярка, приета самостоятелно от Европейския съюз.
- 52 От сравнението на тези мерки следва, че Съветът си е запазил правомощието да приема най-чувствителните измежду тях, а именно включването в Регламента, приет въз основа на Договора за функционирането на ЕС, на посочените от Съвета за сигурност субекти и прилагането на мерките, визирани с член 23, параграфи 2 и 3 от Регламент № 267/2012, доколкото те имат особено значително въздействие върху съответните физически или юридически лица, образувания или органи.
- 53 Както бе вече изтъкнато в точка 44 от настоящото решение, независимо от целта им — да се окаже натиск върху Ислямска република Иран да преустанови чувствителните по отношение на ядреното разпространение дейности и разработването на системи за ядрено оръжие — всъщност тези посочвания, които водят до замразяването на финансови средства на лица или образувания,

имат значително негативно въздействие върху свободите и основните права на тези лица или образувания, което е свързано, от една страна — по отношение на лицата — със сериозното смущаване както на професионалния, така и на личния им живот поради ограниченията върху упражняването на правото им на собственост и от друга страна — по отношение на образуванията — със смущенията, които засягат дейностите им, и по-специално икономическите им дейности (вж. в този смисъл решенията Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, C-402/05 P и C-415/05 P, EU:C:2008:461, т. 358 и Комисия и др./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 132).

- 54 Това предоставяне на изпълнителното правомощие на Съвета може да бъде оправдано и от факта, че тази е институцията, която приема решенията, вземани в рамките на общата външна политика и политика на сигурност, с които физически или юридически лица, образувания или органи се включват в списъка на лицата и образуванията, финансовите средства на които трябва да бъдат замразени. Такива решения обаче биха могли да бъде приведени в изпълнение в рамките на Съюза, по-специално от установените в него финансови институции, само ако са последвани от приемането на регламент в рамките на Договора за функционирането на ЕС.
- 55 Впрочем, ако мотивите за включване на дадено лице са изменени в решението, прието в рамките на общата външна политика и политика на сигурност, за да се отчетат възраженията и доказателствата, евентуално изложени пред Съвета от това лице, въпросното изменение следва да бъде направено и в регламента, приет в рамките на Договора за функционирането на ЕС, тъй като в противен случай запазването — когато се преразглежда включването — на некоригираните мотиви би могло да обоснове оспорването на законосъобразността на този регламент.
- 56 Ето защо Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, доколкото в точка 69 от обжалваното съдебно решение е постановил, че Съветът е имал основание да си запази правомощието да изпълни член 23, параграфи 2 и 3 от Регламент № 267/2012, за да осигури съгласуваността на процедурите за приемане на мерките по замразяване на финансови средства, както и на изводите на компетентния орган в рамките съответно на Решение 2010/413 и на Регламент № 267/2012 — както при първоначалното включване на името на дадено лице или образувание в разглежданите списъци, така и при преразглеждането от компетентната институция на това включване, предвид по-конкретно на евентуално изложените от заинтересованото лице възражения и доказателства.
- 57 Координацията при приемането на решения в рамките на общата външна политика и политика на сигурност и при мерките, вземани въз основа на Договора за функционирането на ЕС, е още по-необходима, при положение че ограничителните мерки спрямо физически или юридически лица, образувания или органи трябва да бъдат наложени в кратък срок — било за да се съобрази дадена резолюция на Съвета за сигурност, било за да се гарантира възможно най-бързо желаният ефект с новите самостоятелни включвания, за които е взето решение в рамките на общата външна политика и политика на сигурност. В тази насока следва да се отбележи, че решението, взето в рамките на общата външна политика и политика на сигурност, и спорният регламент за изпълнение, посочващи НИОС, са били приети в един и същи ден, в съответствие с практиката на Съвета.
- 58 Тази нужда от съгласуваност, координация и бързина при приемането на изискваните актове дава основание мерките за включване, приети въз основа на Договора за функционирането на ЕС едновременно с мерките за включване, приети в рамките на общата външна политика и политика на сигурност, да се считат за попадащи в обхвата на специфични случаи по смисъла на член 291, параграф 2 ДФЕС. Както отбелязва Общият съд в точка 72 от обжалваното съдебно решение, именно по тази причина в решение Съвет/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft (C-348/12 P, EU:C:2013:776, т. 109) Съдът вече е отхвърлил твърдение за липсата у Съвета на компетентност да приеме мерки за замразяване на финансови средства, взети спрямо

Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran, като предвидените по-специално с Решение 2010/413, въз основа на член 29 ДЕС, с основан на член 291, параграф 2 ДФЕС регламент за изпълнение; Съдът по същество е отбелязал, че тази разпоредба на Договора за функционирането на ЕС предоставя на Съвета правомощието да приеме спорните мерки.

- 59 Ето защо Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, когато в точка 73 от обжалваното съдебно решение е заключил, че има логика Съветът да приеме, че процесните мерки по замразяване на финансови средства имат специфичен характер, което му дава основание да си запази изпълнителното правомощие по член 46, параграф 2 от Регламент № 267/2012.
- 60 Колкото до условието, свързано с обосновката на предоставянето на изпълнителното правомощие на Съвета, Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, доколкото в точки 74—76 от обжалваното съдебно решение се е позовал на съдебната практика относно задължението за мотивиране, предвидено в член 296 ДФЕС. Всъщност Съдът е постановил, че Съветът е длъжен надлежно, в зависимост от естеството и от съдържанието на основния акт, който следва да бъде приложен или изменен, да обоснове изключенията от правилото, че по принцип Комисията трябва да упражни изпълнителното правомощие (решения Парламент/Съвет, C-133/06, EU:C:2008:257, т. 47 и Парламент и Комисия/Съвет, C-124/13 и C-125/13, EU:C:2015:790, т. 53).
- 61 В тази насока се налага изводът, че решенията и регламентите относно ограничителните мерки срещу Ислямска република Иран представляват поредица от актове, изменяни често и заменяни редовно, за да се подобрят яснотата и четивността им. Някои разпоредби обаче са сходни във всички тези решения и регламенти.
- 62 Както отбелязва генералният адвокат в точка 83 и сл. от заключението си, предоставянето на изпълнителното правомощие на Съвета е било предвидено още в член 15, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 423/2007 на Съвета от 19 април 2007 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 103, стр. 1) и в член 36, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕО) № 423/2007 (ОВ L 281, стр. 1). Тези две разпоредби са били мотивирани съответно със съображение 6 от Регламент № 423/2007 и със съображение 15 от Регламент № 961/2010. Съгласно последното съображение „[п]равомощията за изменение на списъка в приложения VII и VIII към настоящия регламент следва да се упражняват от Съвета с оглед на конкретните заплахи, на които Иран излага международния мир и сигурност, свидетелство за което беше нарастващото безпокойство относно ядрената програма на Иран, подчертано от Европейския съвет от 17 юни 2010 г., както и да се гарантира съгласуваност с процеса за изменение и преразглеждане на приложения I и II към Решение 2010/413/ОВППС“.
- 63 Оттук следва, че в регламентите, които предхождат Регламент № 267/2012, предоставянето на изпълнителното правомощие на Съвета е било обосновано с изискваната съгласуваност на посочванията в рамките на общата външна политика и политика на сигурност с тези въз основа на Договора за функционирането на ЕС.
- 64 В настоящия случай и с оглед на наличието на клаузата, която запазва изпълнителното правомощие за Съвета и на нейната обосновка в регламентите, които предхождат Регламент № 267/2012, съществуването на това правомощие на Съвета е можело да се схваща като част от контекста, в който е бил приет разглежданият акт, и да се счита за надлежно обосновано по смисъла на член 291, параграф 2 ДФЕС. Следователно твърдението, че първата част от третото основание е налице, е неоснователно.

- 65 След като тази обосновка подкрепя мотивите на Общия съд в точки 78 и 79 от обжалваното съдебно решение, се налага изводът, че твърдението, че втората част от третото основание на жалбата е налице, също е неоснователно.
- 66 Колкото до липсата на упоменаване на член 291, параграф 2 ДФЕС, за да се обоснове предоставянето на изпълнително правомощие в член 46, параграф 2 от Регламент № 267/2012, следва да се припомни, че пропускът да се посочи точната разпоредба на Договора за функционирането на ЕС, не може да представлява съществен порок, когато правното основание на акта може да се определи с помощта на други негови елементи (решение Комисия/Съвет, C-370/07, EU:C:2009:590, т. 56). Както правилно приема Общият съд в точки 85 и 86 от обжалваното съдебно решение, макар член 291, параграф 2 ДФЕС да не е изтъкнат като правно основание за предоставянето на изпълнителното правомощие, залегнало в член 46, параграф 2 от Регламент № 267/2012, от разпоредбите на този регламент все пак може да се заключи, че Съветът си е запазил това правомощие съгласно условията по член 291, параграф 2 ДФЕС. Ето защо твърденията, че четвъртото и петото основание са налице, са неоснователни.
- 67 От изложеното дотук следва, че основания от второ до пето трябва да се отхвърлят.

По шестото основание — незаконосъобразност на правния критерий, изведен от предоставянето на подкрепа на правителството на Иран

Доводи на страните

- 68 С шестото си основание НИОС оспорва точка 109 и сл. от обжалваното съдебно решение. В тези точки Общият съд отхвърля възражението за незаконосъобразност на правния критерий, който е изведен от предоставянето на подкрепа на правителството на Иран, възприет е в член 20, параграф 1, буква в) от Решение 2010/413, изменено с Решение 2012/635, както и в член 23, параграф 2, буква г) от Регламент № 267/2012 (наричан по-нататък „спорният критерий“), и на който се основава включването на НИОС в разглежданите списъци. Според НИОС, доколкото визира „други лица, образувания или структури, които предоставят подкрепа, например материална, логистична или финансова подкрепа, на правителството на Иран, и образувания, притежавани или контролирани от тях, или лица и образувания, свързани с тях“, този критерий е в разрез с ценностите на свободата и на правовата държава, залегнали в член 2 ДЕС, с които приетите в рамките на общата външна политика и политика на сигурност решения трябва да са съобразени съгласно членове 21 ДЕС и 23 ДЕС. Спорният критерий предоставял на Съвета твърде широко и безусловно правомощие, което позволявало да се санкционират лица и образувания, предоставящи подкрепа на правителството на Иран, по-специално финансова, без да участват във въпросната ядрена програма. Така сред тези лица можел да фигурира ирански данъкоплатец или държавен служител, или пък вписан в адвокатската колегия на държава — членка на Съюза, адвокат, който защитава някои ирански публичноправни субекти пред Общия съд.
- 69 Това основание се състои от три части.
- 70 С първата част от това основание НИОС твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, понеже в точка 115 от обжалваното съдебно решение постановил, че правото на преценка, предоставено на Съвета със спорния критерий, не е нито произволно, нито дискреционно, а в точка 123 от това решение — че „спорният критерий ограничава правото на преценка на Съвета, като въвежда обективни критерии и осигурява изискваната в правото на Съюза степен на предвидимост“.

- 71 НІОС изтъква, че Общият съд е тълкувал неправилно спорния критерий, доколкото в точка 119 от обжалваното съдебно решение постановил, че този критерий „не се отнася до всяка форма на подкрепа за иранското правителство, а само до онези форми на подкрепа, които поради количествената или качествената си значимост допринасят за продължаването на иранските ядрени дейности“. Според жалбоподателя уточнението относно „количествената или качествената значимост“ не фигурирало в Регламент № 267/2012 и Общият съд „преформулирал“ въпросния регламент, преди да приеме, че този критерий е съобразен с изискванията за предвидимост, яснота и липса на двусмислие.
- 72 НІОС твърди също, че в точки 118 и 120 от обжалваното съдебно решение Общият съд „прикрил“ думата „например“, въпреки че тя ясно означавала, че списъкът на споменатите в текста видове подкрепа — финансова, логистична или материална — е само за илюстрация.
- 73 НІОС заключава, че направеното от Общия съд тълкуване на спорния критерий е неправилно и че този критерий не отговаря на поставените от правото на Съюза изисквания за предвидимост, достатъчна яснота и конкретност, защото не позволява да се определят лицата, които могат да бъдат обект на ограничителна мярка.
- 74 С втората част от шестото основание на жалбата НІОС твърди, че с „преформулирането“ на спорния критерий Общият съд накърнил правото на защита, защото НІОС не могло да оспори наложената му ограничителна мярка като несъобразена с посочения „преформулиран“ критерий, който бил неизвестен както за НІОС, така и за Съвета.
- 75 С третата част от това основание НІОС твърди, че между точки 119 и 140 от обжалваното съдебно решение има противоречие. В точка 119 Общият съд приел, че спорният критерий визира „форми[те] на подкрепа, които поради количествената или качествената си значимост допринасят за продължаването на иранските ядрени дейности“, а в точка 140 — че този критерий визира „всяка подкрепа, която, макар да няма пряка или косвена връзка с разпространението на ядрено оръжие, въпреки това, с оглед на нейната количествена или качествена значимост, би могла да го благоприятства, като осигурява на правителството на Иран материални, финансови или логистични ресурси или средства, предоставящи му възможност да продължава дейностите по ядрено разпространение“. Според жалбоподателя подкрепата, която няма връзка, дори косвена, с разпространението на ядрено оръжие, не може същевременно да благоприятства това разпространение. Несъгласуваността между точка 119 и точка 140 от обжалваното съдебно решение представлявала порок в мотивите на това решение.
- 76 Съветът, подпомаган от Комисията, оспорва доводите на НІОС.

Съображения на Съда

- 77 Като начало следва да се припомни, че Съдът е постановил, че на законодателя на Съюза следва да се признае широко право на преценка в областите, които предполагат той да направи избор от политическо, икономическо и социално естество и в които е призван да извършва комплексни преценки. Оттук Съдът стига до извода, че единствено явно неподходящият характер на приета в тези области мярка с оглед на целта, която компетентната институция възнамерява да постигне, може да засегне законосъобразността на такава мярка (решения Sison/Съвет, C-266/05 P, EU:C:2007:75, т. 33 и Съвет/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, т. 120).
- 78 Съгласно практиката на Съда регламентът, който предвижда ограничителни мерки, трябва да се тълкува в светлината не само на визираното в член 215, параграф 2 ДФЕС решение, прието в рамките на общата външна политика и политика на сигурност, но и на историческия контекст, в който се вписват приетите от Съюза разпоредби, част от които е този регламент (вж. в този

смисъл решение Съвет/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, т. 75 и определение Georgias и др./Съвет и Комисия, C-545/14 P, EU:C:2015:791, т. 33). Същото важи за решението, прието в рамките на общата външна политика и политика на сигурност, което трябва да бъде тълкувано с оглед на контекста, в който се вписва.

- 79 Ето защо Общият съд правилно е отбелязал в точка 118 от обжалваното съдебно решение, че спорният критерий се вписва в правна рамка, ясно очертана с целите на правната уредба, която регламентира ограничителните мерки срещу Ислямска република Иран, и че по-специално съображение 13 от Решение 2012/35, с което този критерий за първи път е въведен в член 20, параграф 1 от Решение 2010/413, изрично уточнява, че замразяването на финансови средства трябва да се прилага към лицата и образуванията, „които подпомагат правителството на Иран, с което му дават възможност да продължава чувствителни ядрени дейности, свързани с разпространението на ядрено оръжие, или за разработването на носители на ядрено оръжие, по-специално лица и образувания, предоставящи финансова, логистична и материална подкрепа на правителството на Иран“. Общият съд правилно е констатирал също, че съгласно член 23, параграф 2, буква г) от Регламент № 267/2012 подкрепата може да бъде и „материална, логистична или финансова“.
- 80 Оттук в точки 119 и 120 от обжалваното съдебно решение Общият съд е направил извод, че целта на изменението на спорния критерий е да се разшири критерият при посочването, за да се обхванат дейности на самото лице или образувание, които, макар и като такива да не са пряко или косвено свързани с разпространението на ядрено оръжие, все пак може да го благоприятстват, като осигуряват на правителството на Иран материални, финансови или логистични ресурси или средства, предоставящи му възможност да продължава дейностите по ядрено разпространение.
- 81 Това тълкуване се подкрепя от развитието на правната уредба, разгледано в светлината на документите на Съвета. В тази насока следва да се припомни, че в съображение 17 от Резолюция 1929 Съветът за сигурност е отбелязал „потенциалната връзка между приходите на Иран от неговия енергиен сектор и финансирането на неговите чувствителни ядрени дейности, свързани с разпространението на ядрени оръжия“, като тази връзка е спомената в точка 5 от обжалваното съдебно решение. Именно с цел да се отчете това обстоятелство Европейският съвет, в приложената към заключенията му от 17 юни 2010 г. декларация, приканва Съвета в състав „Външни работи“ да приеме на следващата си сесия мерки, които привеждат в действие предвидените в Резолюция 1929 мерки, като тази покана е довела до приемането на мерки, които визират по-специално петролната промишленост както в Решение 2010/413, така и в Регламент № 961/2010.
- 82 Тъй като тези мерки се оказват недостатъчни, за да прекратят или спрат изпълняваната от Ислямска република Иран ядрена програма, в заключенията си от 9 декември 2011 г. Европейският съвет решава да разшири приложното поле на взетите от Съюза ограничителни мерки, както подчертава съображение 6 от Решение 2012/35. В точка 3 от заключенията си относно Иран от 23 януари 2012 г. Съветът подчертава, че приетите на същия ден ограничителни мерки целят да засегнат финансирането на иранската ядрена програма от правителството на Иран, а не визират иранския народ.
- 83 Именно тази цел е взел предвид Общият съд, когато в точка 119 от обжалваното съдебно решение е приел, че спорният критерий визира формите на подкрепа за правителството на Иран, които поради количествената или качествената си значимост допринасят за продължаването на иранските ядрени дейности. С това Общият съд изобщо не е „преформулирал“ споменатия критерий, а го е разтълкувал в светлината на преследваните от Съвета цели, така както те произтичат от развитието на нормите на международното право и на правото на Съюза, които се отнасят до Ислямска република Иран.

- 84 В допълнение, налага се изводът — обратно на поддържаното от NIOC — че Общият съд не е изопачил спорния критерий с пропускането на думата „например“, когато излага този критерий в точки 118 и 120 от обжалваното съдебно решение. Както отбелязва Съветът, всъщност в точка 118 Общият съд е използвал израза „по-специално“, който фигурира в съображение 13 от Решение 2012/35 и съответства на думата „например“. Аналогично, в последното изречение от точка 118 Общият съд посочва, че въпросната подкрепа „може“ да бъде материална, логистична или финансова, което предполага, че в обхвата на спорния критерий могат да попадат и други форми на подкрепа.
- 85 По същия начин, обратно на поддържаното от NIOC в третата част от шестото основание на жалбата, Общият съд не е допуснал противоречие в мотивите на решението си, доколкото в точка 119 от обжалваното съдебно решение е изяснил че спорният критерий визира „форми[те] на подкрепа, които поради количествената или качествената си значимост допринасят за продължаването на иранските ядрени дейности“, докато в точка 140 от същото решение е подчертал, че този критерий визира „всяка подкрепа, която, макар да няма пряка или косвена връзка с разпространението на ядрено оръжие, въпреки това, с оглед на нейната количествена или качествена значимост, би могла да го благоприятства, като осигурява на правителството на Иран материални, финансови или логистични ресурси или средства, предоставящи му възможност да продължава дейностите по ядрено разпространение“.
- 86 Всъщност в точка 119 от обжалваното съдебно решение Общият съд е разтълкувал критерия, въведен с Решение 2012/35 и Регламент № 267/2012. В точка 140 от същото решение пък той е изяснил как въвеждането на спорния критерий създава връзка между предоставянето на подкрепа на правителството на Иран и продължаването на дейностите по ядрено разпространение. В този смисъл в точка 140 няма липса на яснота, която да е пречка за лесното ѝ разбиране, предвид контекста, в който тя се вписва.
- 87 От изложените дотук съображения следва, че NIOC не е доказала с шестото си основание, че при тълкуването на спорния критерий в отговор на третото основание от подадената до Общия съд жалба, с което се твърди незаконосъобразност на член 20, параграф 1, буква в) от Решение 2010/413 и на член 23, параграф 2, буква г) от Регламент № 267/2012, Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото. Ето защо твърдението, че шестото основание от жалбата пред Съда е налице, е неоснователно и трябва да бъде отхвърлено.
- 88 След като всички основания са отхвърлени, жалбата пред Съда следва да бъде оставена без уважение.

По съдебните разноски

- 89 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски.
- 90 Съгласно член 138, параграф 1 от същия правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от този правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.
- 91 Тъй като Съветът е поискал осъждането на NIOC и NIOC е загубила делото, тя следва да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, и тези на Съвета.
- 92 Съгласно член 140, параграф 1 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от последния, Комисията понася направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

- 1) **Отхвърля жалбата.**
- 2) **Осъжда National Iranian Oil Company да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, и тези на Съвета на Европейския съюз.**
- 3) **Европейската комисия понася направените от нея съдебни разноски.**

Подписи